

THREE YEARS IN A ROW

สองศิลปินเจ้าของ NOIR ROW
ART SPACE กับสามปี
ที่ไม่หยุดผลักดันพื้นที่ศิลปะ
ในอุตรธานี

THREE
YEARS
IN A ROW

สองศิลปินเจ้าของ
NOIR ROW ART SPACE
กับสามปีที่ไม่หยุดผลักดัน
พื้นที่ศิลปะในอุดรธานี

ในสายตาคนนอกอย่างเราที่ยังไม่เคยมีโอกาสไปเยือน จังหวัดอุดรธานี ที่ผ่านมามีนักถึงแค่ไม่กี่อย่าง แพนมเมือง ลาบเปิด หรือไม่กี่แลนด์มาร์กชวนงงอย่าง เปิดเหลืองยักษ์กลางหนองที่เคยเป็นข้าวโด่งดัง จนกระทั่งได้รู้จักกับผลงานหลายๆ ชิ้นของ NOIR ROW ART SPACE พื้นที่ศิลปะที่เกิดขึ้นช่วงปลายปี 2017 เราถึงได้เริ่มเห็นกระแสของศิลปินวัฒนธรรมร่วมสมัย และบรรยากาศใหม่ๆ ของอุดรธานีที่น่าจับตาและน่าเอาใจช่วย

ติกแถวหนึ่งคูหาในอำเภอเมืองฯ อุรีโนเวตให้เป็นพื้นที่สื่อสารศิลปะที่มีชื่อว่า NOIR ROW ART SPACE โดยสองศิลปิน อัย-ปณชัย ชัยจิรธัตติ ศิลปินแนวสื่อผสม ผู้มีเชื้อสายอุดรฯ เจ้าของตึกริปรีญญาตรีและโกดัง Fine Art จากอังกฤษ และสันโอ-ปญญิตา ศิลปินมีศิลปินเจ้าของผลงานประติมากรรมรางวัลที่ได้รับเลือกให้จัดแสดงในหลายประเทศ รวมถึงเคยร่วมโครงการศิลปินพำนักที่ประเทศญี่ปุ่น

สามปีกว่าของการเดินทางของ NOIR ROW มีหลักในสำคัญเป็นนิทรรศการศิลปะจำนวน 2 ครั้งที่ต่างก็หยิบยกเอาอัตลักษณ์และประวัติศาสตร์ที่เกือบสูญหายของอุดรฯ มาเป็นวัตถุดิบ อย่างเครื่องปั้นดินเผาบ้านเชียง ใน REANIMATION (2018) และค่ายรามสูร ใน PARALLEL: The Ramasun Station Art Trail (2019) รวมไปถึงเวิร์กช็อป ฉายหนัง และเสวนาอีกมากที่แม้จะมีหัวข้อและผู้สนใจที่หลากหลายต่างกันไป แต่ก็ไม่พ้นการชวนผู้คนมามีส่วนร่วมในการ ‘ตั้งคำถาม’

หลังจากที่เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ ได้ร่วมงานกับ NOIR ROW ในเวิร์กช็อปล่าสุด Ceramics X Digital Fabrication Workshop กับ อ.โกโตะ ทาคานาโอะ เมื่อช่วงปลายปีที่ผ่านมา เลยถือโอกาสนี้ชวนคุยกันถึงเรื่องการทำอาร์ตสเปซ ขึ้นศิลปะร่วมสมัยในอุดรฯ และขอเป็นฝ่ายตั้งคำถามบ้าง

จุดเริ่มต้นของทั้งสองคน อะไรคือเหตุผลที่ก่อตั้งอาร์ตสเปซนี้

อัย: จุดเริ่มต้นก็คือตอนนั้นปี 2017 ผมกลับมาอยู่อุดรฯ ส่วนตัวก็ทำงานศิลปะอยู่แล้ว มีการรวมกลุ่มกับเพื่อนที่อุดรฯ ทั้งดีไซเนอร์ นักธุรกิจที่อยากขับเคลื่อนเมือง ฯลฯ ใช้ชื่อว่า Noir Art Collective จัดกิจกรรมช่วงประมาณต้นปี 2017 ก่อน ลองดูว่ามันจะเป็นยังไง พอจัดดูแล้วมันก็มีเสียงตอบรับอยู่ พอปลายปีเราก็เลยอยากทำสเปซที่เป็นทั้งสตูดิโอตัวเอง มีพื้นที่แสดงงาน มีพื้นที่จัดกิจกรรมไปด้วยเลย ก็เลยเป็นจุดเริ่มต้นของ NOIR ROW

ลัม: เราไม่ได้เป็นคนอุดรฯ แต่กำเนิด เพิ่งมาอยู่อุดรฯ ก็เพราะว่าได้ขึ้นมาแสดงงานกับทาง NOIR ROW ที่พิพิธภัณฑสถานบ้านเชียงนี้แหละ เราก็ทำประติมากรรมมาตลอด มีเพื่อนชวนมาแสดงงานนี้ก็เลยเป็นจุดเริ่มต้นที่ลัมเริ่มเข้ามาช่วยใน NOIR ROW ครั้งแรก

ทำไมนิทรรศการทั้งสองครั้งถึงเลือกจัดในพื้นที่จริงของชุมชน แทนที่จะอยู่ในแกลเลอรีฟลั่งวาว

อัย: เริ่มจากความสนใจส่วนตัว อย่างเราเองไม่ชอบพื้นที่สีขาวของแกลเลอรีสเปซอยู่แล้ว แล้วพอเราได้ไปดูงานศิลปะ Setouchi Triennale (เทศกาลศิลปะบนหมู่เกาะในญี่ปุ่นที่จัด 3 ปีครั้ง) มันเป็นเรื่องที่เราคิดอยากทำพอดี แต่ที่เซโตอุจิเป็นสเกลที่ใหญ่มาก และมันน่าสนใจตรงที่พอศิลปะในลักษณะที่ลงไปชุมชนบางครั้งมันก็จะมีการปะทะกันเป็นประเด็นชุมชนเลย แต่เรารู้สึกว่าเซโตฯ มันยังมีบางงานที่มีบริบทของความเป็น Contemporary Art อยู่ ซึ่ง NOIR ROW ก็คงเป็นอย่างนั้น เราไม่ถึงขนาดเป็น Social Practice ถึงแม้ว่าจะลงพื้นที่หรือไปจัดแสดงในพื้นที่ต่างๆ แต่ว่าในบางแง่ NOIR ROW ยังอยู่ในค่านิยมของ Contemporary Art อยู่ เราแค่คาดหวังว่าจะขับเคลื่อนอะไรเล็กๆ น้อยๆ ที่เราจะทำได้

พื้นที่ศิลปะสำหรับแสดงออกความคิด สำคัญกับเมืองยังไหม แล้วอุดรฯ มีศักยภาพที่จะเป็นเมืองศิลปะได้แค่ไหน

อัย: ศิลปะเป็นเหมือนภาษาที่เราสามารถพูดอะไรก็ได้ แสดงออกได้อิสระ ถ้ามองเมืองอุดรฯ ว่าเป็นเมืองที่กำลังพัฒนาหรือว่าเป็นเมืองที่พัฒนาแล้ว การมีพื้นที่สำหรับแสดงออกแบบอิสระแบบนี้ก็ควรเป็นหนึ่งในนั้นด้วย ซึ่งพอเรากลับมาเราก็เริ่มเห็นว่าจริงๆ อุดรฯ มีช่างฝีมือท้องถิ่น (Local Craftsman) หรือวัฒนธรรมย่อย (Subculture) ที่น่าสนใจมาก แล้วมันก็ได้ถูกพูดถึงอย่างหลากหลาย หรือไม่ได้เอาออกมาให้เห็น เช่น บ้านเชียง คนที่เขาอยู่เบื้องหลังการทำของที่ระลึก กระบวนการก็น่าสนใจแล้ว แต่ว่าเขาก็เป็นแค่เบื้องหลังในการทำของที่ขายหน้าพิพิธภัณฑสถาน ซึ่งอีกสักหน่อยการทำหม้อด้วยวิธีนี้มันก็จะหายไป เพราะว่ามันทำยาก แล้วมันก็แทบจะไม่คุ้มกับราคาที่เขายขาย ส่วนคนรุ่นใหม่ๆ ก็หันไปทำเซรามิกแบบใช้แป้นหมุนหรือว่าทำอย่างอื่นไปเลย หรือลุงป้าที่เราเคยชวนเขามาทำเวิร์กช็อปย้อมผ้าจากสีดินนาคาก็ใช้วิธีเอาสีจากธรรมชาติ โดยเอาดินมาดูดซับสีก่อน พอจะย้อมจริงๆ ถึงเอาดินตรง

นั่นมาละลายน้ำ เป็นกรรมวิธีอีกแบบหนึ่งที่ค่อยๆ ทยอยไป เราเจอสิ่งแบบนี้เรื่อยๆ แล้วเรามองว่าจริงๆ ถ้าเอามาพูดผ่านเวิร์กช็อปแล้วใครจะมาเอาไปทำในรูปแบบงานต่อมันก็ได้

ในฐานะคนที่เกิดที่นี่ มองเห็นความเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างในอุดรฯ

อัย: ผมว่ามันก็เปลี่ยนไปเยอะ แล้วก็เปลี่ยนไปเร็วด้วย อย่างออฟฟิศที่อยู่ตรงนี้ แต่ก่อนเหมือนเป็นป่า แต่ตอนนี้กลายเป็นเมืองที่เต็มไปด้วย Modern Trade แล้ว เคยคุยกับกลุ่มเพื่อนที่อยู่ในช่วงวัยเดียวกันก็จะมีความรู้สึกคล้ายกันที่ Nostalgia หวนหาเรื่องราวของเมืองในยุคเก่า เพราะด้วยความที่เมืองมันพัฒนาเร็วมากทำให้บางช่วงเราไม่ได้ซึมซับกับมันโดยเต็มที่ อุดรฯ เปลี่ยนเร็วในฐานะเป็นเมืองเศรษฐกิจ แต่ว่าในมุมมองศิลปะก็จะไม่ค่อยเห็น

ลัม: มองในมุมมองคนกรุงเทพฯ ที่เพิ่งมาอยู่ เรา รู้สึกว่ามันคือเมืองเศรษฐกิจ ค่อนข้างพร้อมที่จะเป็นเมืองศิลปะ หรือการเกิดอาร์ตสเปซ คนที่มีอำนาจในการจัดการเขาก็ทำนะ เพียงแค่เขาทำตูมเดียวแล้วก็ปล่อยให้มันหายไป เป็นไปได้ที่คนในเมืองเองก็อาจจะเบื่อกับมันทำออกมาในรูปแบบเดิมๆ เลยไม่รู้จะไปทางไหนต่อ เรามองว่ามันขาดคนสร้างสรรค์ที่จะคิดต่อยอด ขาดกลุ่มคนใหม่ๆ เข้าไปเปิดประตูบางอย่างให้คนรุ่นเดียวกันได้หันกลับมามอง รวมถึงคนที่ทำอาร์ตสเปซหรือคนที่ทำเกี่ยวกับงานศิลปะจริงๆ ยังไม่ค่อยมี ส่วนใหญ่จะเป็นนักออกแบบ สถาปนิก หรือคนรุ่นๆ เดียวกันที่ได้มีโอกาสไปเรียนแล้วกลับมาอยู่ในเมือง เขาก็ขายยิบย่อยธุรกิจและความคิดสร้างสรรค์ของเขา แต่เพียงแค่ว่ามันยังไม่ได้มีในรูปแบบอาร์ตเพียวๆ

อัย: ซึ่งถามว่าเป็นไปได้ไหม ถ้าอุดรฯ จะเป็นเมืองศิลปะ มันก็เป็นไปได้ แต่ว่าก็จะยากหน่อย เพราะว่าถ้าจะเอาอาร์ตเพียวๆ มาใคร่พินัยยังจะยาก ต้องมีศาสตร์อื่นๆ มาช่วยด้วย พอเราจัดงานแล้วเราก็เริ่มเห็นว่าจริงๆ มันมีคนที่เขาทำอย่างอื่นอยู่ที่มันไม่ใช่อาร์ตเพียวๆ แต่มันก็สร้างความน่าสนใจให้กับเมือง ทั้งโฮสเทล คาเฟ่ กลุ่มดนตรีทางเลือก กลุ่มที่ทำงานกราฟิก งานเซรามิก กลุ่มสถาปนิก หรือว่าจะเป็นเซฟอย่างฟีนูม จากร้านชาหมวย แอนด์ซัน ซึ่งถ้าให้เกิดขึ้นก็ต้องไปพร้อมๆ กัน ต้องรวมกัน

พลองมือทำอาร์ตสเปซให้เกิดขึ้นจริงๆ มันมีความยากง่ายอะไรบ้าง

อัย: ปีแรกๆ ยากในเรื่องของคนร่วมกิจกรรม แต่พอเราทำมาเรื่อยๆ เสียงตอบรับเริ่มดีขึ้น แต่ว่าก็เหมือนเดิม เรื่องของทุนก็ยังเป็นเรื่องปกติที่มันยาก

ลัม: คิดย้อนกลับไป ด้วยความที่วิธีการทำงานของเรามันกระจายออกไปข้างนอกก่อนด้วยหรือเปล่า นิทรรศการแรกๆ มันไปเกิดขึ้นในพิพิธภัณฑสถานบ้านเชียงเลย มันก็เลยกลายเป็นว่าคนพื้นที่รอบนอกเริ่มรู้จัก เราเข้าถึงชาวบ้านต่างๆ มันก็เลยเหมือนยิ่งช่วยให้เป็นที่รู้จักได้ง่ายขึ้น อาจจะเป็นความโชคดีตรงนี้ด้วยมั้ง

อู๋ย: หลังๆ เราเริ่มไม่ได้มองเรื่องความยากง่ายแล้ว เพราะเรายอมรับว่าความยากง่ายเป็นธรรมชาติของการทำสเปซ ช่วงปีแรกๆ เรามองว่าทำยังไงในการที่จะดึงคน ขอรทุน หรือเข้าไปคุยกับใคร แต่หลังๆ เริ่มเข้าใจว่าถ้าเราจะดันสเปซแบบนี้ เราก็ต้องหาทาง ถ้าพูดถึงเรื่องท่อน้ำเลี้ยง เราก็ต้องหาท่อน้ำเลี้ยงทางอื่น เราจะไปพึ่งตัวมัน อย่างเดียวก็ไม่ได้เพราะเราว่ามันเป็นแบบนี้แล้ว อย่างเช่น ที่บ้านเชียงหรือว่ารามสูร มันก็มีความยากอีกแบบหนึ่งในการเข้าไปติดต่อ มีส่วนของภาครัฐมาเกี่ยวข้อง

การเป็นศิลปินที่เดินดุ่มๆ เข้าไปขอทำงานกับภาครัฐ พังตูไม่ง่าย คุณทำยังไง

สั้ม: ยากตอนติดต่อราชการแรกๆ ค่ะ แต่พอได้คุยจริงๆ เรามีโอเคเดียว มันกลายเป็นว่าเราให้ความร่วมมือดีมาก เพราะอยากเปิดทางให้เอกชนกับรัฐลองทำงานด้วยกัน หรือแม้แต่เข้าไปทำงานกับทหาร ทุกคนก็จะมอง โอโห ติดต่อง่าย เข้าไปง่าย กับทหารเนี่ยนะ แต่มันอยู่ที่ว่าเราเข้าไปแบบไหน คือพวกเราเข้าไปแบบง่ายๆ มีจุดประสงค์ที่ชัดเจนว่าจะทำอะไร พอได้คุยกัน จึงทำให้เราเริ่มเข้าใจ ความเป็นธรรมชาติของเขา แรกๆ ที่คุยกันเขายังไม่ค่อยเข้าใจคำว่าศิลปะ เขามองแค่ภาพรวมว่าศิลปะคือ NOIR ROW ทำได้ทุกอย่าง อะไรที่มันเป็นสิ่งสวยงามคือเราทำได้ พอเป็นแบบนี้มีอะไรให้เราช่วยเราก็ตช่วย รวมถึงความโชคดีของเราที่สามารถเข้าไปจัดนิทรรศการศิลปะในนั้นได้ ก็น่าจะมาจากการที่เขาอยากเปิดพื้นที่ค่ายทหารของเขาให้เป็นที่รู้จักด้วย

ทำไม NOIR ROW ถึงสนใจเรื่องอัตลักษณ์ หรือ ประวัติศาสตร์ของอุดรฯ ที่ค่อยๆ สูญหายไป เป็นพิเศษ

อู๋ย: อาจะมาจากการที่เราเรียนจบจิตวิทยามาด้วย ประเด็นของการพูดคุยเรื่อง Identity มันก็ยังเป็นประเด็นหลัก ที่นี้ความเป็น self มันก็ขยายได้ มันไม่ใช่อยู่แค่ตัวเรา มันรวมไปถึงของที่เรารู้สึกว่ามันคือพื้นที่ที่เราเกิดมา เราโชคดีด้วยที่เราไม่ค่อยได้อยู่บ้าน ไปเรียนที่อื่นตลอด พอกลับมาถึงมองพื้นที่เราในสายตาคนนอกได้ พอเรากลับมา 6 ปีก่อนเราก็เริ่มเห็น Symbolic Identity ของอุดรฯ ซึ่งมันแปลกดีที่อยู่ดีๆ ก็ถูกขุดขึ้นมา อย่างเช่นเปิดเหลือง มันก็ชวนให้เราตั้งคำถามว่าสถานที่บางแห่ง ที่ถูกขบขันให้เป็นภาพลักษณ์ของเมือง มันเชื่อมโยงกับพื้นที่ยังไง

สั้ม: เหมือนตัวจังหวัดพยายามสร้างอัตลักษณ์ใหม่ๆ ในเชิงการท่องเที่ยว จนลืมประวัติศาสตร์พื้นที่จริงๆ หรือลืมข้อดีของตัวเองไป ทั้งที่ในพื้นที่อุดรฯ มันมีประวัติศาสตร์ที่ซ่อนทับเยอะมาก ทำไมไม่มีใครไปหาคำตอบตรงนี้ อันนี้แหละที่ NOIR ROW มองว่ามันก็ไม่ผิดที่เราจะเอามันขึ้นมาพูดใหม่ ถึงแม้ว่ามันจะเป็นเรื่องบ้านเชียงที่เคยได้ยินอยู่ทุกวันแล้วมองว่าน่าเบื่อ แต่จริงๆ คือมันมีประวัติศาสตร์ซ่อนมากมาย ทั้งเรื่องของศิลปะ สังคม การเมือง อยากให้คนในพื้นที่ได้เริ่มตั้งคำถามแบบที่เราตั้งคำถามด้วย

“เราแค่สร้างเกตเวย์อะไรบางอย่างให้คนพูดถึง ให้ตั้งคำถามกับอัตลักษณ์และประวัติศาสตร์ที่ถูกนำเสนอ แต่จะคิดถึงได้ถึงขนาดไหนก็แล้วแต่เขา”
-ปนชัย ชัยธีรรัตน์

อู๋ย: จริงๆ มันก็เป็นของที่เราเห็นกันทั่วไป ทั้งอัตลักษณ์ใหม่ที่ถูกขุดขึ้นมา แล้วมันก็มีอัตลักษณ์เก่าๆ ที่มันมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง ทำไมสเปซมันเป็นแบบนี้ แล้วเราดันทะเล็งมองมันอีกแบบหนึ่ง

วิธีชวนคนตั้งคำถามของ NOIR ROW ก็คือการสร้าง ขึ้นงานขึ้นมาด้วยมุมมองใหม่ คุณมีวิธีคิดต่อทั้งสองงานที่ผ่านมายังไง

อู๋ย: เราก็ไม่รู้หรอกว่ามันจะไปเวิร์กถึงขนาดที่จะทำให้คนคิดถึงคำถามได้มากน้อยแค่ไหน แต่เราพยายามสร้างเกตเวย์บางอย่างขึ้นมา ว่ามันสามารถอ่านสิ่งหนึ่งได้ในรูปแบบนี้ อย่าง REANIMATION (2018) เองเราก็ตั้งคำถามกับอัตลักษณ์ของบ้านเชียงที่พูดถึงกันมันคือแบบไหน ซึ่งเราก็ตั้งคำถามกับการที่มันพื้นดินซีฟขึ้นมาในมิวเซียม ในของจริงที่ไม่รู้ว่าจริงไหม ในของเก่าที่ถูกปลอมแปลงก็มี ในของที่ระลึก แล้วทุกอย่างมันก็ย้อนกลับไปสู่ว่าแล้วสิ่งที่ถูกนำเสนอในมิวเซียมนั้นมันเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า

หรืออย่างค่ายรามสูรก็คล้ายกัน เราใช้ชื่อว่า PARALLEL: The Ramasun Station Art Trail (2019) อัตลักษณ์มันเยอะ ทับถมกันมากจนเราไม่สามารถที่จะบอกว่าค่ายรามสูรเป็นแค่พื้นที่ประวัติศาสตร์อย่างเดียว เพราะมันถูกทิ้งร้าง ถูกทำลายรื้อถอน แล้วมันก็ไปอยู่ในการดูแลของกองทัพ ถูกเปลี่ยนให้เป็นสถานที่เที่ยว เราก็มาชวนให้คนดูตั้งคำถามตรงนี้ด้วยแหละว่าประวัติศาสตร์มันเป็น Parallel อยู่หรือเปล่า ไม่สามารถมองมันเป็นอันใดอันหนึ่งได้

แล้วงานในรูปแบบอื่นๆ ที่เน้นการมีส่วนร่วมของคน ถึงทอล์ก ฉายหนัง หรือเวิร์กช็อป สำคัญกับ NOIR ROW ยังไง

อู๋ย: มันช่วยในการขยายสังคมของเรา ขยายคนรู้จักของเรา ด้วยให้คนเข้าถึงในแง่ต่างๆ มากขึ้น เพราะว่าแต่ละกิจกรรมฐานคนดูก็จะต่างกันไป อย่างฉายหนังก็จะเป็นคนกลุ่มหนึ่ง จัดเวิร์กช็อปก็อีกกลุ่มหนึ่ง

สั้ม: เวิร์กช็อปสำคัญมากสำหรับเรานะ คือบางครั้งเราจัดนิทรรศการมันเกิดขึ้นแล้วจบไป แต่สิ่งที่เข้าถึงคนได้คือการจัดเวิร์กช็อป พอมาทำงานร่วมกันมันมีการพูดคุย แลกเปลี่ยนกัน ทำให้คนได้เข้าใจเนื้อหาของเรา แล้วก็ตั้งคำถามกับสิ่งที่ทำด้วย เวิร์กช็อปแรกที่เรารับทุนสนับสนุนของเจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ก็คือบ้านเชียง ซึ่งมันดีมากที่เราสามารถเอาศาสตร์ของบ้านเชียงและศาสตร์ของงานเซรามิกแบบญี่ปุ่นมาถ่ายทอดร่วมกันให้ทั้งชาวบ้าน เด็กนักเรียนในพื้นที่บ้านเชียง รวมถึงคนในจังหวัดเรียนรู้พร้อมๆ กัน เรื่องการทำงานดินเรามองว่ามันเป็นสื่อกลางที่เชื่อมได้กับทุกวัฒนธรรมอยู่แล้ว แล้วพอเราเอามาจัดเวิร์กช็อปร่วมกันมันก็เลยไม่ใช่เรื่องยากที่คนจะแลกเปลี่ยนกันได้

นอกจากแลกเปลี่ยนเชิงวัฒนธรรม เวิร์กช็อปล่าสุดกับเจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ที่เปิด 3D Printing มันทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนในแง่งานท้องถิ่นกับงานสมัยใหม่ยังไงบ้าง

อู๋ย: มันน่าสนใจตรงที่ศาสตร์ดิจิทัลกับเซรามิกมัน cross กันได้ เราทดลองเขียนลายบ้านเชียงมา เพื่อลองดูว่ามันจะออกมาเป็น 3D Printing ได้ไหม ผลลัพธ์มันก็ได้ หรืออย่างที่อาจารย์พูดวันนั้นเรื่องของวะปี-ชะบิกี้เป็นคอนเซปต์ที่เขาไปต่อยอดกับความเป็นบ้านเชียงได้ ส่วนตัวทำให้รู้สึกว่ามันดีตรงที่ศาสตร์ใหม่ๆ มองเห็นความสำคัญขององค์ความรู้ของชุมชนและท้องถิ่น และผสมผสานกันได้

สั้ม: เรามองว่าความสามารถของเทคโนโลยีมันไปได้ไกลอีกเยอะมาก แอบคิดเล่นๆ ว่าถ้าเราถ่ายรูปหมู่บ้านเชียงในพิพิธภัณฑ์ แล้วไปปริ้นต์สามมิติอีกที มันกลายเป็นการทำซ้ำหรือพูดถึงในแง่ของงานศิลปะได้อีก มันน่าฟังมากกับการที่เราไม่ต้องมานั่งทำงานฝีมือตัวเองเพื่อลอกเลียนให้เหมือน แต่เราสามารถให้เทคโนโลยีตัวนี้ช่วยในการหาคำตอบจากรูปทรงต่างๆ ในทางประวัติศาสตร์ การหาคำตอบจากโบราณคดี หรือแม้แต่การออกแบบอะไรใหม่ๆ

ณ ตอนนี้ สามปีกว่าของ NOIR ROW ART SPACE เดินทางมาถึงจุดไหน

“พอมาทำงานกับท้องถิ่น เราต้องสลายความเป็นศิลปิน สลายความเป็นอีโก้ทั้งไปซะ คือไม่ต้องไปคิดถึงตรงนั้นเลยว่าฉันคือศิลปินนะ ฉันจะไปใช้พื้นที่เธอนะ คือมันไม่ใช่ เพราะเราเองก็อยากได้ความรู้ อยากได้คำแนะนำที่มีคุณค่าจากเขา ในฐานะที่เขาเป็นเจ้าของพื้นที่จริงๆ เราควรให้เกียรติเขา เราจึงต้องเข้าไปในอีกบทบาทหนึ่ง

อู๋ย: ถ้ามองไล่ไป ช่วงปีแรกยังเป็นเหมือนช่วงลองผิดลองถูก ปีที่ 2 เริ่มโฟกัสชัดเจน ลงพื้นที่เยอะขึ้น คอนเนกชั่นในท้องถิ่นก็เริ่มแข็งแรงขึ้น แล้วคนก็เริ่มรู้จักเรามากขึ้น เพื่อนเยอะขึ้น สิ่งที่ทำมาตลอดเริ่มเป็นคำตอบให้เขาได้แล้วว่าเราทำอะไรได้บ้าง เขาเข้าใจเราได้มากขึ้น ปีที่ผ่านมาช่วงกลางปีก็มีริโนเวตสเปซและเริ่มจัดแสดงรีเสิร์ชเล็กๆ ของพวกเรา ปลายปีก็เริ่มรีเสิร์ชนอกพื้นที่ด้วย เป็นเนื้อหาที่ Relate กลับมาหาความเป็นอุดรฯ อย่างเช่นเรื่องของสงครามเย็น เราก็ไปลงพื้นที่ที่ลาวด้วย เวียดนามนิดหน่อย แล้วก็มิโปรเจกต์ที่ได้ไปเป็น Curator สนับสนุนนักศึกษาอีสานให้มีพื้นที่ในการจัดงานแสดงของตัวเอง

สั้ม: รีเสิร์ชที่พวกเราทำกัน 2 คน บางครั้งไปเจอวัตถุบางอย่างที่น่าสนใจหรือแม้แต่ข้อมูลที่เราเก็บรวบรวมกันมา มันยังไม่ถูกเอามาจัดแจงให้มันเป็นรายละเอียดดีๆ ก็คิดว่ามันน่าจะถูกแชร์ให้คนอื่นได้ด้วย ถือว่ามันน่าจะเป็งานศิลปะอีกแบบหนึ่งที่ถ่ายทอดให้คนอื่นได้รู้ว่าเราคิดกับเมืองยังไง คิดกับงานศิลปะยังไง

อยากเห็นอุดรฯ เป็นเมืองแบบไหนต่อไป

อู๋ย: พุดยาก เพราะว่าหลังๆ เราเริ่มยอมรับในสิ่งที่มันเป็น เป็นอะไรก็ได้ แต่ว่าน่าสนใจตรงที่เพิ่งมีการเลือกตั้งท้องถิ่น เห็นสมาชิกของกลุ่ม สจ. บางท่านก็เป็นคนรุ่นใหม่ เราก็คาดหวังเหมือนกันว่าอาจจะมีการเปลี่ยนแปลง

สั้ม: คือ NOIR ROW พร้อมอยู่แล้วที่จะช่วยพัฒนาเมืองในแบบของตัวเอง ทุกคนพร้อมไม่ใช่แค่เรา คนรุ่นใหม่พร้อมหมดแล้ว ไม่มีใครอยากเห็นบ้านเกิดหยุดอยู่กับที่ รวมถึงเราที่เป็นคนนอกที่เข้ามา เราก็อยากเห็นอุดรฯ ไปได้ไกลกว่านี้ ในตอนนี้เมืองเริ่มมีแสงที่สว่างขึ้นแล้ว มันไม่ยากแล้วแหละที่จะเอาศิลปวัฒนธรรมเป็นตัวผลักดันเมือง แต่เพียงแค่ว่า ณ ตอนนี้เรารอโอกาสบางอย่างที่คนข้างบนเขาต้องเปิดประตูให้คนรุ่นใหม่ NOIR ROW ก็จะทำแบบนี้แหละไปเรื่อยๆ พวกเราก็คงทำต่อไม่หยุดหรอก เพราะมันตั้งต้นจากความชอบของเราทั้งคู่นั้นแหละค่ะ เพราะฉะนั้นมันไม่ยากเลยที่จะทำ

(น)

JF THEATRE

ภาพยนตร์ญี่ปุ่นจัดฉายให้ชมฟรีที่เจแปนฟาวน์เดชั่นทุกเย็นวันศุกร์ เดือนกุมภาพันธ์ มาติดตามชีวิตของหนุ่มนักเดินทาง 'โทะร่า' จากภาพยนตร์ชุด ผลงานของยามาดา โจจิ และเดือนมีนาคม ย้อนเวลาไปสนุกกับสารพัดหนัง 'คลาสสิก'

05.02.64 | 18.30 น.

Tora-san Forbidden Love: รักต้องห้ามของโทะร่า

YAMADA Yoji / 1984 / 107 นาที

โทะร่าเกิดตกหลุมรักหญิงโงะ แฟนของโคจิมาวันหนึ่งโคจิมาหายตัวไป ทั้งคู่จึงออกตามหา ทำให้ชายหนุ่มพบว่าความรักของเขาไม่มีทางเป็นไปได้เลย...

12.02.64 | 18.30 น.

Tora-san: Goes North: มุ่งสู่เหนือ

YAMADA Yoji / 1987 / 107 นาที

โทะร่าเดินทางสู่ชิเรโทโอะ เขาได้พบกับจุนคิจิซึ่งแอบรักกับเอ็ตสึโกะ เจ้าของร้านอาหารแห่งหนึ่ง และโทะร่าได้ช่วยประสานความสัมพันธ์อันสั่นคลอนของทั้งคู่...

19.02.64 | 18.30 น.

Hearts and Flower for Tora: มาลัยรักของโทะร่า

YAMADA Yoji / 1982 / 110 นาที

การเดินทางของโทะร่าในครั้งนี้ทำให้เขาได้พบและตกหลุมรักกับคาการิ หญิงรับใช้ที่ทำงานให้กับศิลปินบั้นเชรามิกชื่อดัง...

19.03.63 / 18.30 น.

CRANE / TSURU: นกกระเรียนกตัญญู

ICHIKAWA Kon / 1988 / 93 นาที

สาวสวยคนหนึ่งปรากฏตัวหน้าบ้านของชายยากจน ไทย พร้อมเสนอตัวเป็นภรรยา เรื่องราวดูเหมือนจะไปได้ดี กระทั่งมีเหตุการณ์ที่ทำให้เธอต้องหนีจากเขาไปตลอดกาล...

05.03.64 | 18.30 น.

The Love Suicides at Sonezaki: รักประหารที่โซเนซากิ

MASUMURA Yasuzu / 1978 / 112 นาที

โทะคุเบะรักกับหญิงสาวโสเภณี ไอฮะทสึ แต่เขากลับถูกบังคับให้แต่งงานกับหลานสาวของป้าสะโก โทะคุเบะจึงทำทุกวิถีทางเพื่อขัดขวางความต้องการของครอบครัว...

12.03.64 | 18.30 น.

SEN RIKYU: วันสุดท้ายของนักน้ำชา

KUMAI Kai / 1989 / 107 นาที

เรื่องราวของพิธีเลี้ยงน้ำชาที่เรือนเมียวคิอันสถานที่อันโปรดปรานของท่านเซนโนะ ริคิคุปรมาจารย์คนสำคัญของพิธีชงชาผู้เสียชีวิตด้วยการอัตวินิบาตกรรม...

EXHIBITION

The Japanese Spirit of Gifting: Giving Shape to One's Thoughts and Emotions – The Beauty of Exchanging Gifts in Japan

นิทรรศการสัญจรใหม่ล่าสุดของเจแปนฟาวน์เดชั่น ที่จะให้เราเข้าใจถึงแง่มุมทางสังคมวัฒนธรรมและศิลปะของการแลกเปลี่ยนของขวัญในประเทศญี่ปุ่น กำลังจะมาจัดแสดงในประเทศไทยเป็นประเทศแรกภายในเดือน มี.ค. 2564 นี้

* รอดติดตามข้อมูลเพิ่มเติมได้ทาง [jfbangkok](https://www.jfbangkok.com)

บริการให้ยืมพื้นที่ห้อง JF Auditorium

เหมาะกับการจัดงานเสวนา เวิร์กช็อป ประชุม จัดฉายหนัง หรือกิจกรรมสร้างสรรค์อื่นๆ ที่เกี่ยวกับญี่ปุ่น
ดาวน์โหลดรายละเอียดข้อบังคับในการยืมพื้นที่ได้ที่ QRcode info@jfbkk.or.th ☎ 02-260-8560

เทศกาลภาพยนตร์ญี่ปุ่น 2563 – House Edition

13.11.63-22.11.63

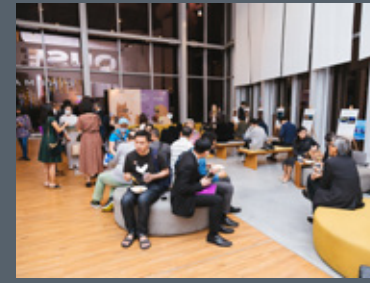
สถานที่: โรงภาพยนตร์ House Samyan
ชั้น 5 สามย่านมิตรทาวน์

20.11.63-29.11.63

JFF Plus: Online Festival
สถานที่: ชมออนไลน์

เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ร่วมกับ House Samyan สนับสนุนโดยสถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทยและสมาคมคนญี่ปุ่นแห่งประเทศไทย ได้นำภาพยนตร์ญี่ปุ่นใหม่ๆ การ์ตูนด้วยรางวัลกว่า 15 เรื่องมาฉายให้แฟนภาพยนตร์และผู้ชื่นชอบวัฒนธรรมญี่ปุ่นได้ชมกันอย่างจุใจที่โรงภาพยนตร์ House Samyan

ในปีที่ผ่านมางานเทศกาลภาพยนตร์ญี่ปุ่นยังพิเศษกว่าปีไหนๆ ด้วยการเพิ่ม JFF Plus: Online Festival ฉายหนังออนไลน์เพิ่มเติมอีกร่วม 20 เรื่องแบบไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แฟนภาพยนตร์ได้ดูกันสดๆ ที่บ้านอีกด้วย

ใต้แถบ-แถบใต้ : เทศกาลภาพยนตร์สัมพันธ์ ระหว่างโอกินาวาและสามจังหวัดชายแดนใต้

07.09.63 - 10.09.63

สถานที่: ชมออนไลน์

'ชายแดนใต้' เป็นคำที่เชื่อมโยงจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยและโอกินาวาเข้าด้วยกัน เทศกาลภาพยนตร์ครั้งนี้เกิดขึ้นจากความตั้งใจของเจแปนฟาวน์เดชั่นกรุงเทพฯ ที่อยากทดลองดำเนินโครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมในสถานการณ์โควิด-19 โดยร่วมมือกับ Documentary Club องค์กรที่มีความตั้งใจส่งเสริมภาพยนตร์สารคดีในไทย Deep South

Young Filmmakers Project โปเจกต์เวิร์กช็อปภาพยนตร์เพื่อเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนใต้ และสนับสนุนโดยโครงการศิลปะในช่วงโควิด-19 โดยคณะศิลปะโลก มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งโตเกียว ในวันแรก มีการเปิดงานด้วยวงเสวนา 'มองชายแดนใต้ใหม่: เปลี่ยนความขัดแย้งเป็นการแลกเปลี่ยนที่สร้างสรรค์' ที่ช่วยเปิดมุมมองให้ผู้ชมได้เข้าใจความเป็นโอกินาวาและชายแดนใต้ของไทยอย่างลึกซึ้ง จนเข้าใจบริบทวัฒนธรรมและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

ส่วนภาพยนตร์ในงานที่คัดเลือกมา มีความหลากหลาย สะท้อนผ่านมุมมองของทั้งชาวไทยและญี่ปุ่นผู้เกี่ยวข้องกับพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงกันผ่านการค้าทางทะเลในอดีต ครึ่งทั้งสองพื้นที่ยังเป็นเอกราช ทำให้ผู้ชมได้เห็นความเหมือนและความต่างระหว่างสองภูมิภาคอย่างชัดเจน

**เสวนาวรรณกรรม
กับนากามุระ ฟูมิโนริ
Literature Talk with
Nakamura Fuminori**

14.11.63

สถานที่: ห้องออดิทोरียม เฌแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ

‘นกต่อ’ ผลงานลำดับที่ 10 จากปลายปากกาของ นากามุระ ฟูมิโนริ นักเขียนรางวัลอากูตางะวะ ได้ออกสู่สายตาของนักอ่านชาวไทยเป็นครั้งแรกในงานมหกรรมหนังสือระดับชาติครั้งที่ 25 ที่ผ่านมานี้ หนังสือเล่มนี้ได้รับความสนใจจากหลากหลายประเทศ จนทำให้มีการแปลเป็นภาษาต่างๆ มากถึง 15 ภาษา ในคราวนี้จึงเป็นโอกาสดีของแฟน นักอ่านชาวไทย ที่ได้เข้าร่วมวงเสวนา ฟังที่มาที่ไป และเรื่องราวหลากหลายแง่มุมจากปากของนักเขียนส่งตรงจากประเทศญี่ปุ่น พร้อมผู้ร่วมเสวนาชาวไทยที่มาช่วยให้ความรู้เพิ่มเติม ทั้งฐิติรัตน์ ทิพย์สัมฤทธิกุล ผู้ดำเนินรายการ และกนกวรรณ เกตุชัยเมศ ผู้แปลหนังสือนกต่อฉบับภาษาไทย

**Ceramics X Digital
Fabrication Workshop**

กรุงเทพฯ

24.10.63 - 25.10.63

สถานที่: Maker Station และ Bangkok Ceramics and Pottery Club

อุดรธานี

22.11.63, 5.12.63

สถานที่: โปรแกรมชุมชน (ออนไลน์) และ NOIR ROW ART SPACE อุดรธานี

เวิร์กช็อปเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการผลิตแบบดิจิทัลและเทคโนโลยีเลเซอร์คัท เพื่อสร้างสรรค์แม่พิมพ์สำหรับทำแพคเกจจิ้งบนงานเซรามิก โดยโทโด ทาคานาโอะ อาจารย์ประจำหลักสูตร The International Program in Design and Architecture [INDA] จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วันแรกของเวิร์กช็อปเป็นการเตรียมแม่พิมพ์ด้วยกระบวนการ Digital Fabrication และสาธิตการทำลายสามมิติบนแผ่นไม้ ให้ผู้ร่วมงานได้นำไปลองสแตมป์ลายบนกระดาเซ ในวันที่สองเป็นการปั้นเซรามิกเป็นข้าวของเครื่องใช้ เพื่อนำแม่พิมพ์จากวันแรกมาลงประทับลายบนดินเป็นรูปทรงตามใจชอบ

**นิทรรศการจิตวิญญาณแห่งบูโด:
ประวัติศาสตร์ศิลปะการต่อสู้
ของญี่ปุ่น**

ชลบุรี

24.09.63 - 25.10.63

สถานที่: ห้องนิทรรศการ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

นครปฐม

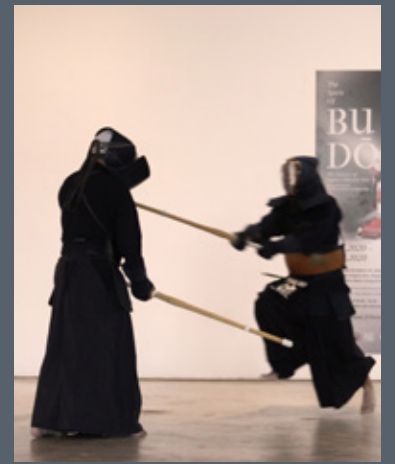
25.11.63 - 20.12.63

สถานที่: หอศิลป์บรมราชกุมารี คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม

ปัจจุบันศิลปะการต่อสู้ของญี่ปุ่นอาจถูกสะท้อนผ่านภาพการ์ตูนมังงะและภาพยนตร์ทั้งในและนอกประเทศ แม้หลาย

ครั้งสื่อเหล่านั้นจะนำเสนอภาพของศิลปะการต่อสู้ที่ตรงข้ามกับข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ แต่นั่นกลับทำให้ผู้คนจำนวนมากหันมาสนใจหาความรู้เกี่ยวกับศาสตร์เหล่านี้อย่างลึกซึ้ง นิทรรศการนี้จึงเกิดขึ้นเพื่อให้ผู้เข้าชมได้เข้าใจศาสตร์การป้องกันตัวของญี่ปุ่นโดยย่อ เริ่มตั้งแต่เทคนิคการต่อสู้ในสนามรบ (บุจูกัส) ไปจนถึงกีฬาที่ได้รับคามนิยมอย่างบูโด

ภายในงานประกอบไปด้วยสองส่วนหลักๆ ได้แก่ ส่วนแสดงอาวุธของจริงและจำลองที่ใช้ในประวัติศาสตร์ยุคต่างๆ ของญี่ปุ่น และส่วนที่สอง เป็นเรื่องราวของการปรับเปลี่ยนศาสตร์การต่อสู้แบบบุจูกัสในสนามรบ มาสู่การต่อสู้แบบบูโด กีฬาที่ช่วยพัฒนาร่างกายและจิตใจ

**เสวนาสาธารณะ ‘วัฒนธรรม
และการทูต ในโลกที่กำลัง
เปลี่ยนแปลง’**

16.12.63

สถานที่: ห้องออดิทोरียม ชั้น 5 หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

ภายหลังการสิ้นสุดของสงครามโลกครั้งที่ 1 ได้เกิดความพยายามอย่างยิ่งในการนำพาสันติภาพกลับมาสู่สังคมโลก จนเกิดการจัดตั้งสถาบันและองค์ระดับนานาชาติมากมาย เช่นเดียวกับองค์กรด้านวัฒนธรรมอย่าง บริติช เคาน์ซิล (อังกฤษ) สถาบันเกอเธ่ (เยอรมัน) และเจนแปนฟาวน์เดชั่น (ญี่ปุ่น) ซึ่งมีพันธกิจหลักคล้ายคลึงกันในการแลกเปลี่ยนและส่งเสริมวัฒนธรรมระหว่างรัฐและชาติต่างๆ

แต่ด้วยแรงกดดันอย่างหนักหน่วงตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ทั้ง 3 องค์กรจากอังกฤษ เยอรมัน และญี่ปุ่น จึงได้เชิญนักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญด้านรัฐศาสตร์

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ผู้กำหนดนโยบาย และผู้ปฏิบัติงานทางด้านวัฒนธรรมและศิลปะ มาร่วมกันนำเสนอมุมมอง ทบทวนคุณค่าของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ รวมทั้งมองหาแนวโน้มใหม่ๆ ในการร่วมมือทางวัฒนธรรมที่สร้างสรรค์ และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลกในตอนนี้

NANANIPPON | VOL 105
#nananippon

ความละเมียดแบบไม่ตั้งใจ ในร้านตัดผมญี่ปุ่นใจกลางสุขุมวิท

หากพูดถึงสถาปัตยกรรมญี่ปุ่น บางคนอาจจะนึกถึงความเรียบง่าย ความสร้างสรรค์ในการใช้พื้นที่จำกัดให้เกิดประโยชน์ใช้สอยสูงสุด แต่สำหรับ เอช-สิริพร ด้านสกุล สถาปนิกและอาจารย์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ บอกเรานิยามของสถาปัตยกรรมญี่ปุ่นสำหรับเธอคือความละเมียดละไมที่แฝงความไม่ตั้งใจอยู่ในทุกขั้นตอนการออกแบบ

“สถาปัตยกรรมญี่ปุ่นมีนิยามที่หลากหลายและเปลี่ยนไปตามยุคสมัย ปัจจุบันที่คนไม่ได้พยายามใส่ความญี่ปุ่นไปในการออกแบบ แต่สะท้อนออกมาผ่านความความร่วมร่วยทางศิลปะที่มันไม่ฉูดฉาดเป็นความใส่ใจในทุกๆ รายละเอียด ทุกจังหวะ ทุกพื้นที่ที่เราจะสัมผัสได้”

“ซึ่งรายละเอียดเหล่านั้นมันปรากฏในสถาปัตยกรรมของร้านตัดผม Rikyu by BOY ที่สถาปนิกกลุ่ม Bangkok

Tokyo Architecture และร้านตัดผม BOY ร่วมกันออกแบบรีโนเวตพื้นที่บ้านด้านหน้าโครงการ Jouer ทั้งหมด ขึ้นใหม่จากอัตลักษณ์ของ BOY เช่น กระดาษกมลคล้ายหน้าต่างกลม ชุ่มกระจกตัดผม ที่โดซังหรือเจ้าของร้านคนปัจจุบันเป็นผู้ออกแบบ หรือการใช้แสงธรรมชาติให้ยังคงอัตลักษณ์แบบ BOY ในญี่ปุ่น”

โครงการ Jouer คือชุมชนขนาดย่อมที่ Rikyu by BOY และกลุ่มครีเอเตอร์ ในเครือข่ายร่วมกันสร้างขึ้นมา

ในพื้นที่แห่งนี้จึงเป็นที่ตั้งของสตูดิโอ นักออกแบบ คาเฟ่สไตล์ญี่ปุ่น และยังมีโครงการ Jouer Arigato Market พื้นที่ส่วนกลางสำหรับจัดกิจกรรม เช่น ตลาดนัด นิทรรศการ งานเสวนา ให้ผู้ที่สนใจมาร่วมทำกิจกรรมได้นอกจากนี้ฝีมือการออกแบบทรงผมของ Rikyu by BOY ที่เต็มไปด้วยความใส่ใจยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เอชประทับใจพื้นที่แห่งนี้

“เรารู้จักกับร้านร้านตัดผมแห่งนี้ จากคำแนะนำของเพื่อนสถาปนิกชาวญี่ปุ่นที่บอกว่าเขาจะตัดผมกับร้าน BOY เท่านั้น จึงสนใจมาตัดผมที่นี่ การตัดผมของเขาก็เป็นศิลปะ เป็นการออกแบบที่เขาใส่ใจทุกรายละเอียด เป็นความละเมียดละไมที่ไม่ได้เนี้ยบเป๊ะ มีความปลดปล่อยตามธรรมชาติ มีความหลุดรุ่มที่จริงใจ เป็นความใส่ใจที่ละเอียดแบบที่คนรักในรายละเอียดอย่างเราสัมผัสได้”

น

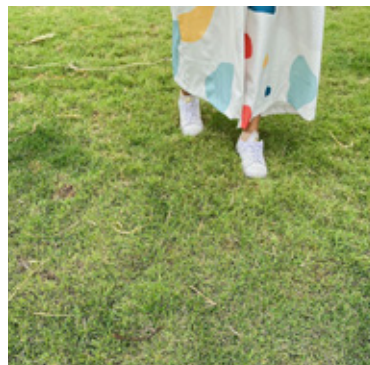

เอช-สิริพร ด้านสกุล

สถาปนิกที่ไปใช้ชีวิตที่ญี่ปุ่นตั้งแต่อายุ 15 จนเรียนจบปริญญาโทด้านสถาปัตย์ ปัจจุบันเป็นอาจารย์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และเป็นนักเขียนที่เขียนบทความเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมญี่ปุ่นให้สมาคมสถาปนิกสยามฯ ล่าสุดกำลังจะมีผลงานแปลหนังสือชื่อ ‘ความเป็นญี่ปุ่นในสถาปัตยกรรม’

Rikyu by BOY

โครงการ Jouer ชอยสุขุมวิท 32
เปิด 10.00 - 18.00 น. (หยุดทุกวันพุธ)
📍 Boy Rikyu

IG: baitoeyyp

IG: chinn_chinn

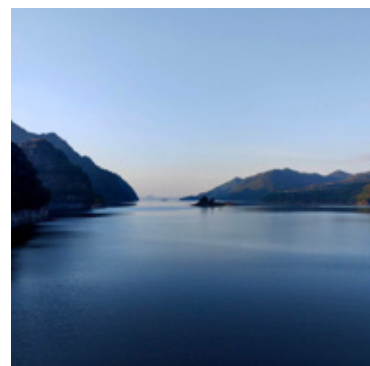
IG: charee2288

IG: minn.una

IG: reudufon

IG: emnytpyn

IG: Jiraporn Wiwa

IG: proudcrastinator

IG: tomanoo

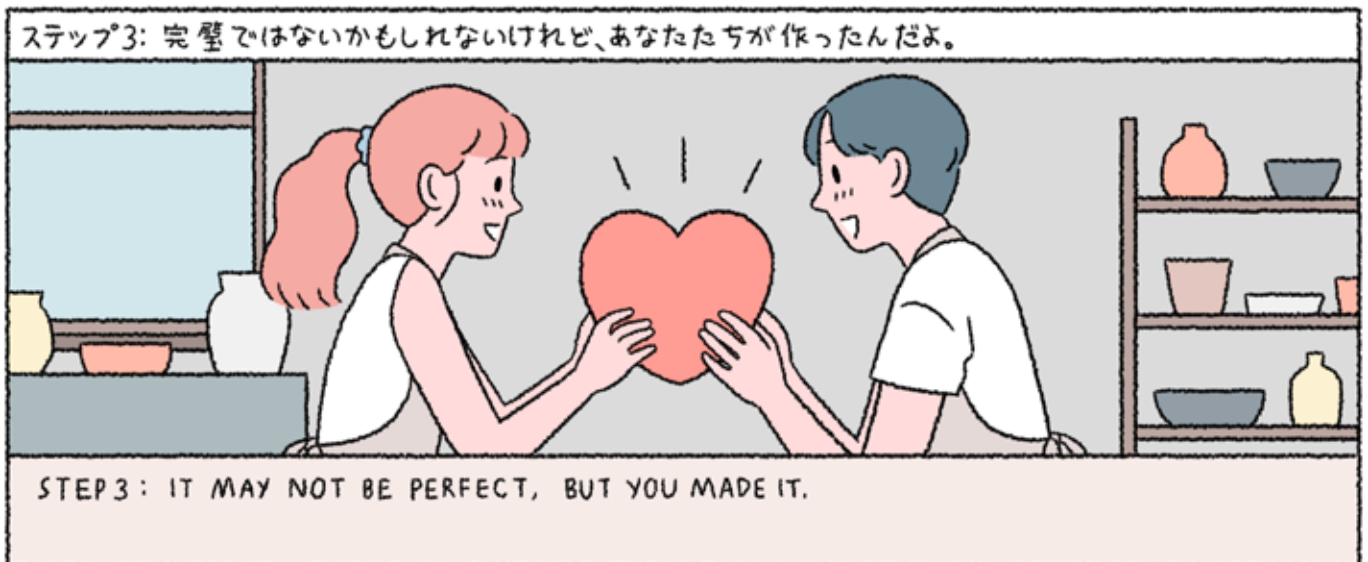
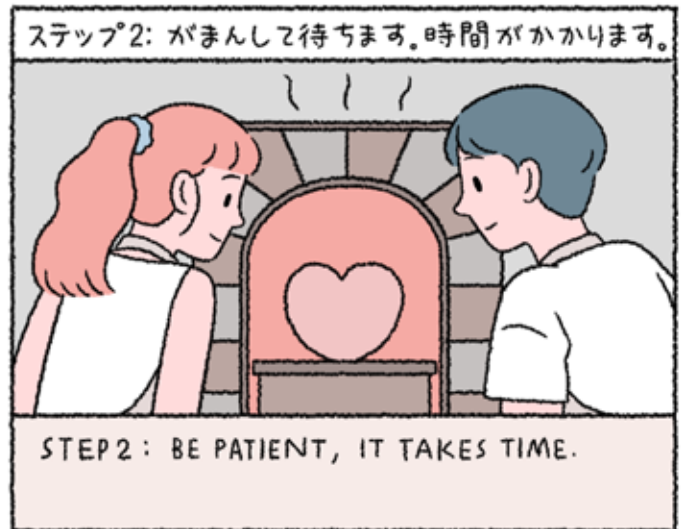
บรรยากาศสบายๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ไม่ว่าจะเป็นดอกไม้สีสดใส วิถีสบายตา ผืนน้ำกว้างใหญ่ และงานศิลปะหลายรูปแบบ ทั้งหมดนี้คือรูปภาพที่ผู้อ่านของเราติด #nananippon ในโซเชียลมีเดียช่องทางต่างๆ เพื่อแบ่งปันมุมมองแบบญี่ปุ่นๆ ในไทย ส่วนใครที่อยากร่วมแชร์มุมมองของตัวเอง อย่าลืมติดแฮชแท็กมาฝากเราแบบนี้บ้างนะ :D

ที่ปรึกษา โชภาสะ มารี, เบญญิกิพย์ ธีรวิชัยพล, ณัฐชยาพร แสงคำ บรรณาธิการ สลิลา มหันต์เชิดชูวงศ์ นักเขียน ชาลิสา แรนาภาพ, เอม มฤคกิต นักออกแบบกราฟิก ณัฐปรีญา โจรสา ช่างภาพ พิชญ์ สุจริตสาริต ผู้จัดทำ บริษัท ไอแอลไอ จำกัด อีเมล ili.docx@gmail.com แยกสีและพิมพ์ที่ บริษัท โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ [1987] จำกัด โทรศัพท์ 0-2428-7500

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ เจ้าของลิขสิทธิ์ 2562 ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร Copyright © 2019 The Japan Foundation, Bangkok All right reserved. No reproduction or republication without written permission.

1 2 3 NIPPON! BY SUNDAE KIDS

粘土
NENDO
(CLAY)

陶器
TŌKI
(CERAMIC)

窯
KAMA
(OVEN)

こねる
KONERU
(TO KNEAD)

PRONUNCIATION

STEP 1: ISSHŌKENMEI
TSUKURIMASU
STEP 2: GAMAN SHITE MACHIMASU.
JIKAN GA KAKARIMASU.
STEP 3: KANPEKI DEWA NAI KAMO
SHIRENAI KEREDO, ANATA
TACHI GA TSUKUTTAN DAYO.

WHAT'S JFBKK

เจแปนฟาวนิเดชั่น กรุงเทพฯ เป็นองค์กรหลักของญี่ปุ่นที่จัดกิจกรรมส่งเสริมความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม ร่วมด้วยคอร์สเรียนภาษาญี่ปุ่น งานแสดงศิลปะและวัฒนธรรมของญี่ปุ่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เช่น การแสดงบนเวที งานแสดงนิทรรศการศิลปะ งานเทศกาลภาพยนตร์ การประชุมเชิงปฏิบัติการ เกี่ยวกับวัฒนธรรมและอื่นๆ และการสนับสนุนทางด้านวิชาการ การศึกษาที่เกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น

เจแปนฟาวนิเดชั่น กรุงเทพฯ

ชั้น 10 อาคารเสริมมิตร ทาวเวอร์ 159 ถนนสุขุมวิท 21 กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ : 0-2608-5604 www.jfbkk.or.th www.facebook.com/jfbangkok

